berneri jure ja lasti ka kohhe ette tulla. Kui ta omma asja olli árra rákinud, sai kohhe omma rahha. Kapteni küssimisse peale, miks párrast temma mitte kohhe omma óigust ei olle kátte sanud, sest et se aea-wiitminne temmale suurt kullo teinud, kostis kubberner: „Sellepárrast, et sa iggakord, kui minno jure tullid, ikka pimme joobnud ollid, rummalaste ja roppuste rákisid, ei woinud ma sinnust selget arro sada. Agga et sa nüüd selge pea, mele ia moistussega allandlikkult oskad rákida, said sa kohhe omma asja óigeks. Joobnud innimesse asja ei woi ükski kohhus selletada, sest et temmal terwet arro ei olle, waid agga üksi sõnno omma jorro aeab.

Hádda! hádda! teeb kül wiin
Iggal maal ni kui ka siin
Neil kes sedda rohkest jowad,
Önnetust ja kahjo sawad!
Joom on keige patto emma
Kodik kautab keik omma
Aega, warra, terwist, nimme!
Hea tõle on ta pimme,
Et ta nähhäski ei näe,
Ei móista kuuldes, mis on hä!

Keiser ja Hans.

Üks Saksama keiser ei armastand mitte uhkust, waid käis saggedaste wanna halli kuega ja nenda ei tunnud tedda keik innimessed, issearranes need, kes kaugemal ellasid, ei sanud temmast koggoni arro.

Kord läks temma linnast wälja ja juhtus ühhe tallomehhega kokko, kes omma põllo peal tööd teggi. Keiser autus liggi ja ajas Hansuga jutto, küssis úhte ja teist ja Hans kostis, mis ta móistis; agga ta ei tunnud keisrit mitte. Wimaks tulli jut ka keisri peale ja Hans útles: „Ma sowikssin hea melega ükskord Keisrit náhha sada; agga kuida ma sedda woin tehha? Kuida kuulda on, ei pea temma koggoni tunda ollema?"

„Oh!" útles Keiser, „tulle minnuga liggi